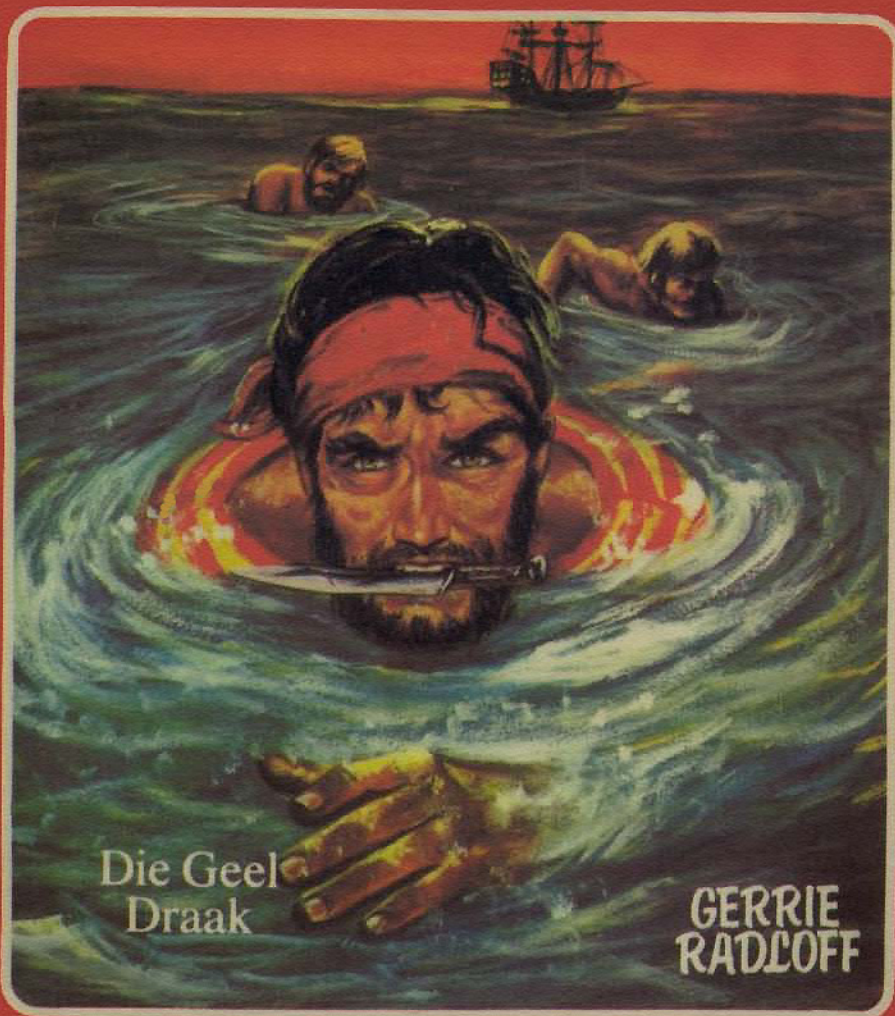

OLOFF DIE SEEROWER

No. 22

Die Geel
Draak

GERRIE
RADCOFF

OLOFF DIE SEEROWER

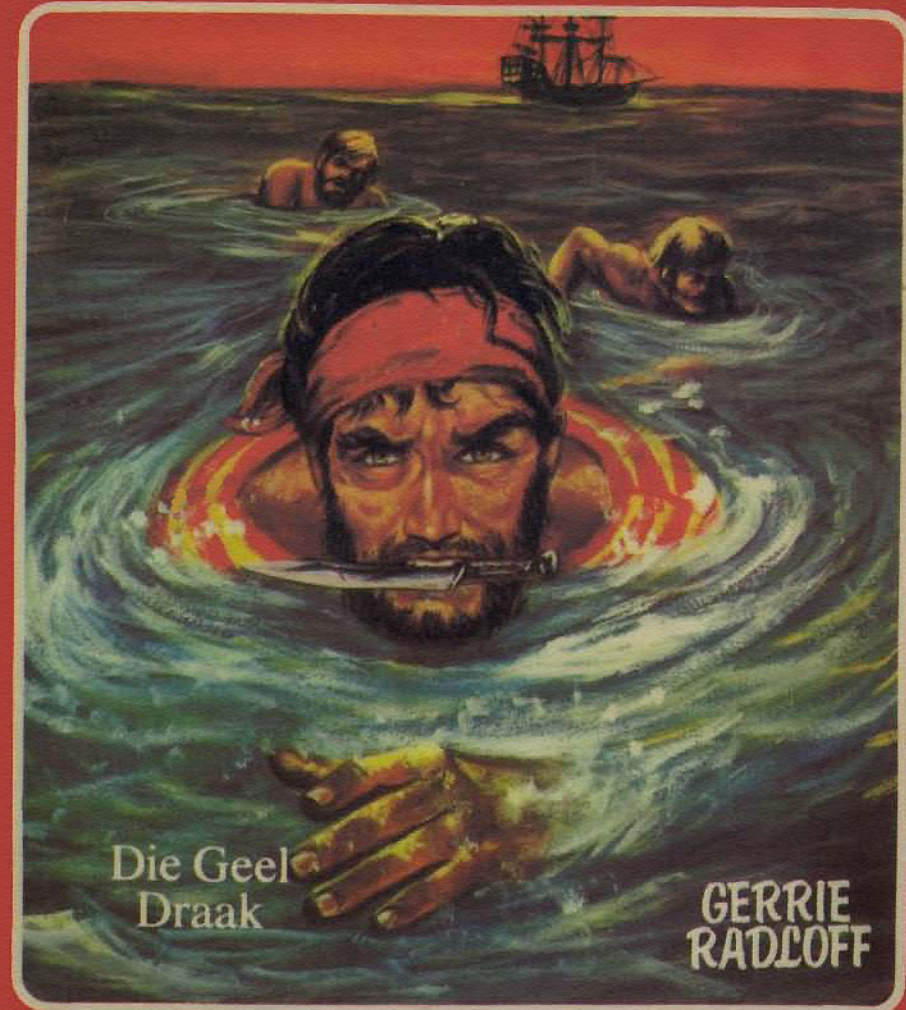
No. 22

Oloff aarsel nie. Hoe gouer hy optree hoe minder is die kans dat die vlamme sal doodgaan. Hoe langer die kers nog is, hoe minder skuins sal dit hang en daarom sal die vlam self nie teen die vloer gedruk word nie.

Hy ruk sy bolyf na die linkerkant toe. Die vlamme flikker maar die kerse kantel nog nie. Hy ruk harder en met die derde poging swaai die een kers om. Tot Oloff se verbasing bly hang dit so skuins in die lug en die lang punt kom nie naby die vloer nie. Dan glimlag hy. Hy was dwaas: Met die draai van die kers het die bandjie om die dik tou styfgetrek sodat dit nie verder kon swaai nie.

Hy wil net weer probeer om die ander kers ook te laat kantel, toe hy besef dat hulle die bandjies saam met die dik tou sal deurbrand en dat hulle dan wel op die vloer sal val.

Stofomslag Chris du Plooy

Die Geel
Draak

GERRIE
RADLOFF

Hoofstuk 1

Met 'n sterk oostewind van agter skiet die vinnige tweemassloep oor die branders in die bek van die inham, en gly dan oor die kalm waters van die hawe. By die kantreling staan die jong kaptein. Sy netjiese gestalte steek af teen die vuil, slordige drag van die bemanning. Sy wakker oë is angstig op die klipkasteel hoog teen die krans bo die diepste punt van die inham gerig.

Hy is daarvan bewus dat die bemanning hom dophou. Hulle wag vir die bevel om die seile in te haal. Maar Pascal da Gamba verlang soveel vaart as moontlik tot op die laaste oomblik. Die stuurman swaai woës aan die roer om die sloep behendig tussen die tiental groot skepe wat daar voor anker lê, te stuur.

Skaars vyftig tree van die houtkaai, stuur Da Gamba die manne teen die maste op. Op 'n verdere bevel spring 'n paar van die mans aan die werk om die skeepsboot neer te laat.

Vanaf die herberg digby die strand, kom 'n staljong met 'n opgesaalde perd nader gedraf. Lig swaai Da Gamba in die saal en skop die dier hard in die lieste. Met klappende hoewe trek die perd in volle vaart deur die dorpie weg.

Die pad kronkel in 'n digbegroeide kloof op. Weerskante strek die steiltes uit. Op verskeie plekke langs die inham loop dit teen loodregte kranse vas en daar is maar twee plekke waarlangs die dun strokie strand en die dorpie aan die punt van die inham oor land bereik kan word. Dit is 'n natuurlike vesting wat versterk is deur 'n reeks batterye aan albei kante van die bek van die inham en dit is die hoofkwartier van die berugte Susa Bizerta, die seerower wat bekend staan as die Geel Draak.

Halfpad in die kloofie op draai die pad skerp links en sny skuins teen die hang langs na die voorkant van die krans toe. Asof die natuur hier voorsiening wou maak vir die oprigting van 'n onneembare fort, is die boonste helfte van die krans toegeskuif om 'n

breë rotslys te vorm. Op hierdie lys het Bizerta sy massiewe klipkasteel gebou. Die voorste borswering is gelyk met die loodregte afgrond en agter strek die binneplaas tot teen die krans. Aan die regterkant loop die lys heeltemal dood, maar aan die linkerkant bly dit sowat 'n koetsbreedte tot waar dit by die pad teen die hang aansluit.

Die perdepote klap soos geweeskote op die gladde rots en Da Gamba jaag deur die groot poort, wat die enigste ingang tot die kasteel is. In die agterplaas swaai hy uit die saal en 'n staljong draf nader. Reeds haas die kaptein met die trap op na die hoofingang toe. 'n Portier in smaakvolle livrei buig beleef toe hy die deur oopmaak onderwyl Da Gamba nog oor die breë klipstoep draf.

Dan sak sy skoene in die dik tapyt weg. Hierbinne die klipmuur is dit doodstil, want nie 'n voetstap word in die kasteel gehoor nie. Da Gamba kom vir die eerste keer sedert hy voet aan wal gesit het, tot stilstand. Hoe haastig hy ook al is om sy leier te bereik en hoe dringend sy boodskap ook al is, weet hy wat die gevolge sal wees indien hy onaangekondig die magtige Bizerta se teenwoordigheid binnestorm.

Met sy eie oë het hy aanskou wat met een van die Geel Draak se bediendes gebeur het toe die arme vent so onverstandig was om eenvoudig die deur oop te stoot en die vertrek waar Da Gamba en Bizerta aan die gesels was, binne te tree. Bizerta het kalm verneem wat die bediende wil hê en toe hy meegedeel word dat die kos op tafel is, het Bizerta hom bedank, 'n gelaaide pistool onder sy baadjie uitgetrek en hom tromp-op in die bors geskiet. Daarna het hy doodluiters met die gesprek voortgegaan onderwyl hy 'n klok-kie gelui het en 'n paar bediendes ontbied het om die lyk te verwyder. Da Gamba het die maaltyd wat deur die oorledene aangekondig is, nie eintlik geniet nie, maar Bizerta het met 'n gesonde eetlus weggeval.

Daarom wag die jong kaptein nou. Bizerta se buie is onvoorspelbaar, en tref Da Gamba hom in een van sy minder opgewekte

stemminge aan, sal sy lot nie veel van dié van die bediende verskil nie.

Maar reeds het 'n lyfkneg by hom verbygespring. Net soos die perd daar onder in die hawedorp vir hom gereed gestaan het, het hulle hom hier ook verwag en gaan nie 'n oomblik verlore om hom sy bestemming te laat bereik nie.

Die lyfkneg klop beleefd aan. 'n Harde maar beskaafde stem roep hom binne.

„Kaptein Pascal da Gamba om u te spreek, hoogheid,” kondig die bediende aan.

Die kaptein moet 'n glimlag bedwing. Sedert hy laas hier was, het Bizerta homself reeds weer verhoog. Sy bediendes moet hom nou as 'n „u hoogheid” aanspreek; voorheen was dit eksellensie. Een van die dae sal dit heel waarskynlik u majesteit wees.

Maar hy het nie geaarsel nie. Haastig tree hy die groot sitkamer binne. Dit is luuks gêmeubileerd en die muurbehangsels is ryk en van die duurste materiaal. Bizerta leef soos 'n koning en regeer sy huishouding met yster hand.

„A, Pascal!” roep die Geel Draak verras uit, alhoewel Da Gamba maar te goed weet dat Bizerta hom deur 'n verkyker dopgehou het sedert hy die inham binnegevaar het. Die groot vensters kyk oor die hawe uit. „Ek is verheugd om jou te sien.” Met 'n stewige handdruk versoek hy die jong kaptein om plaas te neem.

Bizerta se gelaatskleur is geel, soos dié van 'n Oosterling. Alhoewel sy wangbene effens hoog sit, is sy oë koeëlronde en koud soos dié van 'n slang. Hy is kort van gestalte, maar het breë skouers en sterk arms en bene. Sy kleredrag is amper uitspattig. Met sy kop effens skeef gegooi en sy hande op sy heupe, staan hy gemaklik op die hoë, skerp hakke van sy skoene. Hy verkeer blykbaar in 'n goeie luim.

„Ek het so gou as moontlik gekom,” verduidelik Da Gamba nadat hy gegroet het.

„En watter tyding bring jy?” Nou eers is die spanning in die Geel Draak merkbaar. Da Gamba voel verlig, want Bizerta se ongeërgde vriendelikheid het hom effens ontstel—hy wou voel dat die opdrag wat hy uitgevoer het, van lewensbelang is.

„Dit is soos ons gehoor het, Susa, ’ sê hy dus met oordrewe erns. Hy is maar ’n jong kaptein in Bizerta se magtige kapervloot, maar hy is een van die uitverkorenes wat die Geel Draak op sy voornaam mag noem.

„Wát is soos ons gehoor het?” Die glimlag om Bizerta se lippe het verdwyn. Vir Da Gamba het die vertrek meteens koud geword.

„Graham MacKenzie is op pad,” sê hy stadig.

Bizerta se gesigspiere vertrek. ’n Oomblik lank gluur hy die jong kaptein aan asof die haat wat daar in hom opstyg, regstreeks teen hom gemik is. Da Gamba deins effens terug.

„Dan is dit so!” sis die Geel Draak deur geklemde kake. Met gebalde vuiste draai hy om en stap tot voor die venster. Sy rug is nog op Da Gamba gekeer toe die uitbarsting kom. Hy werp sy woede teen die wye wêreld uit. „Dan is dít hoe hy my van my erfenis en my geboortereg probeer ontroof! Ek!”—bulder hy— „ek, Susa Bizerta, is sy wettige erfgenaam! Ek is die toekomstige hoof van die stam van MacLeod. Ek sal eien wat my toekom. Verstaan jy dit!” Dreigend swaai Bizerta om asof Da Gamba hom weerspreek het.

Maar die jong kaptein sit roerloos. Hy hou sy uitdrukking strak, want hy durf dit nie waag om enige emosie te toon nie—dalk raak hy ’n verkeerde snaar aan.

„Ek sê jou hy sal my geboortereg nie van my ontnem nie!” skreeu Bizerta voort. „Hy het my opsy geskuif toe ek ’n pap baba was, maar nou sal hy dit nie weer regkry nie. Hy, Evan MacLeod, my eie vader, het my moeder uit sy huis geskop toe ek ’n suigeling was—vir my, sy eersgeborene, sy enigste seun, sy bloed! Hy het die wêreld vol rondkerjakker toe hy ’n jongman was. Uit die duisende vrouens wat hy ontmoet het, het hy my moeder gekies.

Maar sy ouers wou die huwelik nie goedkeur nie—sy was nie goed genoeg vir ’n MacLeod nie. En hy, die swakkeling, het die huwelik ontken en haar opsy gewerp!”

Hy aarsel, maar nog sê Da Gamba niks. Hy ken die storie. Die MacLeods is ’n trotse familie. Van al die Skotse stamme is hulle die sterkste—in so ’n mate dat hulle selfs die troon kan trotseer. Natuurlik sou hulle nie graag ’n hoof met ’n Sjinese vrou wou hê nie.

„Maar ek het teruggekeer,” vervolg Bizerta onheilspellend. „Ek het hom genader en hy het ontken dat ek sy seun is. Maar vandag vrees hy my. Ek het ’n magtige vloot en op die oop see het ek ’n fortuin versamel. Ek het die ganse kus in ’n wurggreep.”

En dit is nie altemit nie, dink Da Gamba. Bizerta se kapers skuil in die rotsagtige inhamme aan die weskus van die noordelikste eiland van die Hebride. Hiervandaan slaan hy op die handelsvaarders toe en hierheen keer hy weer terug. Met ’n netwerk van spioene het hy die ganse kustreek in ’n ystergreep.

„En waarom probeer Evan my nie verdryf nie?” Bizerta bedaar effens. „Hy het ’n skuldige gewete. Hy vrees my. Hy sit daar in die binneland en hy bewe as hy van my hoor.” Weer verhef hy sy stem. „En nou? Nou wil hy daardie dogter van hom aan ’n MacKenzie afsmeer. Die MacKenzies is die grootste stam op die Vasteland. Hy wil die twee families verenig omdat hy vir my bang is—so bang dat hy sy voornemens geheim hou. Want hy weet sodra ek daarvan hoor, sal ek hom verpletter en met geweld neem wat myne is!”

Weer swaai hy venster toe. „En ek is nog nie gereed nie. Was dit nie vir daardie vervloekte skuim van die see, daardie aartsverraaier, Oloff die Seerower nie, sou ek vandag die rykdom en mag van die koninkryk van Sarovia tot my beskikking gehad het.”

Lank staan hy nou met geboë hoof. Da Gamba weet watter bittere slag Oloff die Seerower Bizerta toegedien het. Hy skrik toe Bizerta op hom afstorm en ’n tree voor hom wydsbeen kom staan.

„Ons vertrek dadelik, Pascal.” Sy toon is gebiedend. Sy mymeringe, verwensinge en woede, het hom verlaat. Hy is nou die man wat ontsag en vrees by sy volgelinge gewek het met sy besliste en onverbidde optrede. „Elke kusedorp moet dopgehou word. Ek wil weet wanneer en waar hy aan wal kom. Ek wil weet watter pad hy volg. Jy en vyftig uitgesoekte man moet my vergesel. Ek dink ons vriend Graham sal sy vryersbesoekie met so min ophef as moontlik probeer aflê. Hy sal ongemerk wil deurglip na die veiligheid van my vader se kasteel.” Bizerta se mondhoëke krul af. „Veiligheid! Hulle mag veilig voel, omring deur hul lojale stamgenote, maar hulle sal gou hul fout agterkom. Tref reëlins.”

Da Gamba spring op. Hy draf haastig uit. Oomblikke later jaag hy in die kloof af.

Binne `n uur ry hy op `n druffie te perd langs die swierige koets waarin Susa Bizerta alleen teen die sagte leerkussings leun. Agter hulle streep vyftig ruiters in die pad.

Digby die grens van Evan MacLeod se reuse-landgoed, maar nog `n heel paar uur se reis van sy kasteel af, slaan Bizerta en sy geselskap kamp op in `n beskutte kloof. Wagte word teen die pad opgestel indien boodskappers na hulle kom soek en die Geel Draak ontspan op die kweek voor sy tent. Die storm in hom het bedaar en daar bly net die meedoënlose vasberadenheid oor om sy doel te bereik.

Vroeg die oggend, twee dae nadat hulle vertrek het, ontvang Bizerta berig dat Graham MacKenzie in `n ligte koets met net twee agterryers reguit op pad na Evan MacLeod is. Bizerta glimlag minagtend. Met Pascal en vyf ander man ry hy na die herberg in `n dorpie skaars vier kilometer verder langs die grootpad. Hulle wag in die tapperie. Hier in die binneland is daar min wat hom sal herken.

`n Ligte koets hou voor die herberg stil. Deur die venster kan Bizerta die jong man daarbinne sien. Hy is alleen. Die Geel Draak knik tevrede.

Graham MacKenzie spring ligvoet af en kom die tapperie binne. Hy verneem of hy nog op die regte pad na Evan MacLeod is en knoop `n geselsie met die herbergier aan. Bizerta luister nie.

Op sy gemak stap hy na buite. Die koets is om die hoek van die herberg by die stalle. Daar word blykbaar vars perde ingespan. Amper dadelik word die geleentheid hom gebied om ongemerk in die voertuig te klim, die sitplek van die voorste bank op te lig en vas te stel dat daar vir hom genoeg ruimte is. Hy gaan op sy rug lê en skuif die kussing weer bo hom toe. In sy linkerhand het hy `n pistool; in sy regterhand hou hy `n mes. MacKenzie sal op die agterste bank sit sodat hy na vorentoe by die venster kan uitkyk.

Tien minute later wieg die koetsbak op die sterk leerbande en skuur die ysterbeslane wiele deur die sandspore. Bizerta het fyn geluister: MacKenzie het alleen ingeklim.

Twee uur gaan stadig verby. Hy hoor die geklop van die perdepote en die gerammel van die wiele toe die koets deur `n vlak driffie, skaars `n kilometer duskant Evan MacLeod se kasteel gaan. Op hierdie punt word hulle deur `n lae bult van die kasteel verskuil.

„Staan of ons skiet!” Dit is Da Gamba se luide bevel. Die koets kom tot stilstand. Die koetsier en die twee agterryers sal hulle nie verset nie, want hulle kyk nou in die lope van `n sestal pistole vas.

Bizerta hoor die geskuifel hier vlak by sy oor. Natuurlik loer MacKenzie nou by die venster uit.

„Jy, daarbinne die koets,” gebied Da Gamba, Steek jou kop en skouers by die venster uit sodat ons kan sien wat jy doen.”

Bizerta wag nie langer nie. Versigtig lig hy die lang kussing bo hom op. MacKenzie se aandag is daarbuite en hy sal die beweging agter hom nie opmerk nie.

Bizerta glip uit. MacKenzie leun ver oor die vensterbank.

„Waarheen is julle op pad?” wil Da Gamba weet.

„Na Evan MacLeod,” antwoord die koetsier skrikkerig.

„Wie is almal in die koets?”

„Net 'n besoeker—meneer MacKenzie.”

„O.” Da Gamba klink heel vriendelik. „Ons soek na 'n klomp struikrowers. Ons het hulle 'n rukkie gelede nog hier in die omtrek gewaar. Julle twee!” roep hy die agterryers toe, „ons sal julle aanraai om vooruit te gaan en te verken. Doen dit dadelik.” Om hulle gerus te stel, wuif Da Gamba. „Dit spyt ons dat ons julle moes ophou. Voorspoedige reis.” Sonder meer trek hy en die vyf seerowers hul perde die bosse in.

Met 'n sug sit MacKenzie terug. Toe die meshou hom van agter tref, klap Bizerta sy hand oor die man se mond toe sodat hy nie 'n geluid kan uiter nie. Dan druk hy die slap liggaam in die hoek sodat hy regop bly sit. Hy haal 'n vel papier uit sy sak en sit dit in MacKenzie se skoot.

Toe die koets wegtrek, loer hy versigtig by die venster uit. Die twee agterryers trek 'n ent vooruit en kyk nie terug nie. Bizerta glip by die deur uit en duik agter 'n struik vlak langs die pad in. Hier lê hy roerloos totdat die koets oor die kruin van die bult verdwyn het. Dan glimlag hy opgewek en stap deur die drif na die plek waar Pascal op hom wag.

Daar is altyd besoekers aan die kasteel van Evan MacLeod, hoof van die magtige familie en landheer van Invernada. Soos aan enige koninklike hof is daar gaste op amptelike besoek uit die binneland of van oorsee en dan ook ander wat net kom kuier.

'n Groepie van hulle vergader op die terras bo die lae borswering nadat 'n bediende hulle meegedeel het van die koets wat so pas oor die bult anderkant die dorp gekom het. Enige oomblik word Graham MacKenzie verwag en almal hier in Invernada hoop dat 'n verlowing uit hierdie besoek mag spruit tussen die enigste seun van die grootste landheer van die MacKenzies en Anne MacLeod, Evan se enigste kind. Daar ontstaan dus 'n opgewonde gebabbel en opgewekte uitroepe toe Anne en haar vader ook op die terras verskyn.

„Dit is my bede, Anne,” sê die landheer ernstig nadat hulle die aanwesiges vriendelik gegroet het, „dat jy en Graham mekaar vind. Die toekoms van die MacLeods hang daarvan af.” Hy is reeds sestig, maar sy tred is ferm en sy houding fier. Sy adellike gelaat is versag en ontbloot van hoogmoed deur lyne van kommer en lyding onder sy oë.

„Vader sal nie wil hê dat ek teen my wil moet trou nie.” Sy het die trotsheid van haar vader. Daar is 'n vuur in haar oë wat vlam soos haar natuurlike rooi hare. Sy het 'n goeie wil en onafhanklikheidsin. En tog is haar jeugdigheid blosend en sag op haar fyn en beeldskone gelaat wat miskien te volmaak sou gewees het, was dit nie vir die paar sproetjies op haar neus nie.

„Natuurlik nie, Anne,” verseker hy haar weer. „Maar ek word oud.” Hy aarsel. Soos soveel keer vantevore is haar blik besorg op hom. So dikwels het sy al die indruk gekry dat daar iets is wat hy vir haar wegsteek—en dit het haar gehinder. Want haar moeder is by haar geboorte oorlede en daar het 'n noue en intieme band tussen